

HOE DOEN JULLIE DAT TOCH?

‘Hoe doen jullie dat toch, met al die kinderen?’ Dat is de vraag die ik het meest krijg (na de vraag of ik ze alle zeven bij één vrouw heb).

‘Ik word al gek van twee kinderen,’ is een opmerking die ik ook vaak hoor. Net als ‘één kind put mij al volledig uit, laat staan zeven!’ En voor ik de kans heb iets terug te zeggen, krijg ik een tsunami van geklaag over me heen: hoe slecht de kinderen slapen, hoeveel troep ze maken, hoe erg zij als ouders in dienst staan van hun kinderen en hoezeer ze snakken naar *me-time*.

Dan komt vaak de vraag: ‘Hoe organiseren jullie dat toch?’ Maar voor ik iets kan zeggen, volgt er wéér een klaagzang, over de *playdates* waar de kinderen naartoe moeten, en waar ze ook weer opgehaald moeten worden. Over clubjes en sportverenigingen met de benodigde fiets-appgroepjes, waarbij alle ouders van tijd tot tijd hun kroost inclusief de rest van het team veilig van A naar B horen te brengen. En vervolgens komt er weer een vraag tussendoor, zoals: ‘Jullie zien er altijd zo relaxed uit, met zoveel energie. Hoe doen jullie dat toch?’

Veel mensen lijken te denken dat wij in één keer een zevenling hebben gekregen. Alsof we na negen maanden zwanger-

schap opeens zeven kinderen hadden.

De waarheid is: wij zijn er ook in gegroeid. Door schade en schande en met vallen en opstaan. Want ach, uiteindelijk doen we als opvoeders toch gewoon maar wat?

Ik weet nog dat we met ons eerste kind voor het eerst naar buiten gingen. De luiertas pulde uit met alles wat we nodig zouden kunnen hebben: verschoonmatje, luiers, billendoekjes, talkpoeder, een reserve verschoonmatje mocht de baby een spuitlulier hebben, flesje, melkpoeder, flessenwarmer en reserve (vraag me niet waarom), kleding en nog veel meer prullaria waarvan wij op dat moment dachten dat ons kind daar blijer van zou worden. En als we onverhoopt toch iets vergeten waren, gingen we linea recta vol schuldgevoel terug naar huis om het te halen. Zo gaat het bij kind één en twee, maar daarna wordt het gemakkelijker. Jij wordt makkelijker.

Sterker nog: wij zijn vanaf kind drie gestopt met plannen. Natuurlijk staan dingen als school, werk en sport vast. Maar wie wat doet en wanneer dat gebeurt, bespreken we die dag, een paar uur van tevoren of zelfs op het moment zelf. Die flexibele schil is erg fijn; het geeft rust in onze wirwar van verplichtingen en kinderen. Dus stop met de boel dichtplannen, en ervaar de rust. Vertrouw erop dat het goedkomt. Want: **hoe strakker de planning, des te groter de teleurstelling.**

Zo doen wij dat dus 'met al die kinderen.' En het scheelt een vermogen aan antirimpelcrème.

PS Ik zal een geheimpje vertellen. Er zijn momenten geweest waarop ik me hiervoor heb geschaamd en me flink schuldig heb gevoeld. Maar nu het ver achter me ligt, is het best grappig.

Een van onze kinderen heeft geen geboortekaartje. Niet dat we het niet wilden, maar het kwam er op de een of andere manier niet van. Op een zeker moment ging de schaamte over naar een gevoel van: hé, best cool eigenlijk. Zo relaxed zijn wij dus!

Stop met plannen! **Hoe strakker de planning, des te groter de teleurstelling.**

ZWANGERSCHAPSTEST

Het moment van de zwangerschapstest... Wat een ontzettend spannend moment. Ook omdat wij, ondanks zeven gezonde kinderen, weten dat zwanger worden niet altijd en voor iedereen vanzelfsprekend is.

Het moment dat het tweede streepje op de zwangerschapstest zichtbaarder en zichtbaarder wordt, worden er twee emoties bij mij getriggerd. De eerste is blijdschap. Ik vind een zwangerschap zoiets bijzonders. Het is prachtig om die ontwikkeling te volgen van een klompje cellen, tot een hartslag, de echo's en dan uiteindelijk jouw eigen kleine wonder.

Cynthia is op haar top als ze zwanger is. Ze staat vroeg op, is actief in huis en is superlief voor de kinderen. Ze straalt tijdens de zwangerschap, dan wordt ze nog mooier. Van buiten tenminste. Want ze is eerlijk gezegd niet altijd even lief naar mij toe. De eerste twee maanden moet ze niks van mij hebben. Maar dan ook he-le-maal niks. Cynthia kan tijdens die eerste maanden van haar zwangerschap echt lelijk uit de hoek komen. Ze zegt dingen als: 'Gadver, wat ruik je vies, Iven.' Terwijl ik net onder de douche vandaan kom. Of: 'Ik vind je gewoon even heel irritant. Kan er niks aan doen.' Maar goed,

na zeven zwangerschappen ben ik wel wat gewend. Ik hou me gewoon een beetje gedeisd. Sterker nog, vanaf het moment dat Cynthia zwanger is, ben ik poeslief. Ze hoeft maar te roepen of in de eerste twee maanden iets naar me te schreeuwen, en ik doe het voor haar. Geen probleem. Heeft ze overgegeven, prima, ik ruim het op. Al is het midden in de nacht, al is het omdat ze in de ochtend op haar hoogtepunt van de aanmaak van het anti-Ivenhormoon kotsmisselijk van mijn aanwezigheid wordt. Prima. Waar ik normaal best snel op mijn teentjes getrapt kan zijn, laat ik het nu als een mak lammetje over me heen komen. Want ik doe alles voor een vlekkeloze zwangerschap, geen stress voor moeder en kind.

De tweede emotie die bij mij meteen getriggerd wordt bij het zien van het tweede streepje op de zwangerschapstest is angst. De angst voor alles wat er mis kan gaan. Dat het kindje niet gezond is, dat de bevalling niet goed gaat. Hoewel ik iemand ben die zich niet laat leiden door angsten, blijven deze bezorgdheden me bekruipen. Iedere zwangerschap weer. Het wordt erger naarmate ik ouder en bewuster word van het wonder dat zich aan het ontwikkelen is. Een zwangerschap is niet vanzelfsprekend, en dat alles goed verloopt al helemaal niet.

Ook wij hebben te maken gehad met miskramen... Een van de miskramen was een tweeling, dat was rond een week of tien in de zwangerschap. Maar de laatste miskraam was het heftigst. Dat was ook een vrij late miskraam. Met een week of veertien. Cynthia heeft daar veel last van gehad, zowel mentaal als fysiek.

We hebben de miskraam in alle openheid met onze kinderen besproken. Ze zagen natuurlijk ook dat het niet goed

ging met mama, maar we vinden het belangrijk om de kinderen mee te geven dat ook dit het leven is. Dat dit er helaas bij hoort en dat het geen taboe hoeft te zijn. Gelukkig is Cynthia helemaal hersteld van de laatste miskraam. En er is nog steeds een kinderwens.

Ik zal altijd gemengde gevoelens houden bij elke zwangerschap. Maar blijdschap blijft overheersen. En Cynthia? Die was vanochtend erg vroeg uit de veren en opvallend actief, met een lach van oor tot oor. Misschien toch maar even een zwangerschapstest doen morgenochtend...

Wees lief voor je zwangere vrouw. Al snauwt ze naar je, schreeuwt ze naar je of zegt ze lelijke dingen. Het zijn de hormonen. Blijf lief voor haar.

ZEVEN KINDEREN, ZEVEN NAMEN

'Toet, dat is een leuke naam!' zeg ik.

'Nee joh,' zegt Cynthia, "'Toet'" past echt niet bij de rest. Het bekt gewoon niet lekker. Ik vind Poppy wel een leuke naam.'

""Poppy?"" vraag ik. 'Leuk, maar dat is het ook niet helemaal...'

Cynthia en ik zijn niet echt van het bedenken van kindernamen via een namenboek of namenwebsite. Dat werkt niet bij ons. Al onze kindernamen zijn tot stand gekomen door een verhaal of een situatie die we meegemaakt hebben.

Aangezien ik zes van de zeven kindernamen aangedragen heb, ben ik de kampioen namenbedenker. Daar schep ik dan ook vaak en graag over op. Vooral als we er complimentjes over krijgen. Cynthia ziet dat anders. Zij claimt ook de titel van bedenker van de meeste namen. Dat is een eeuwig getouwtrek tussen ons. Zeven kinderen, zeven namen; hieronder neem ik jullie mee naar de verhalen achter de namen.

Jazz

Cynthia en ik houden van korte internationale namen. Belangrijk vinden wij ook dat een kind zijn eigen naam uit kan spreken, dus geen onmogelijke combinaties of tongbrekers.

In 2000 was ik groot fan van de rapper Jay-Z, een inspirerende man met mooie teksten in zijn songs. In een van zijn nummers heeft Jay-Z het over een neefje van hem. Een neefje dat hij onder zijn vleugels genomen heeft, omdat hij dreigde te ontsporen. Dat neefje heet Jazz. Ik vond dat een coole naam. Kort, internationaal en het is zowel voor een jongen als voor een meisje. Ik stelde de naam voor aan Cynthia en liet het nummer horen. Ook zij was meteen overtuigd. Dus noemden we onze oudste zoon Jazz. En zeg nou eerlijk, wie houdt er niet van jazz?

Kik

Tijdens de zwangerschap van Kik werkte ik als intercedent bij een uitzendbureau op Schiphol. Ik deed de sales en was iedere dag strak in het pak op pad met mijn laptop onder de arm, vacatures binnenhalend voor de zaak. Zo had ik een grote klant op Schiphol. Mijn contactpersoon was een buitengewoon charmante man van middelbare leeftijd. Hij zag er altijd goed verzorgd uit, had een lekker fris luchtje op en een mooie uitstraling. Het type George Clooney, zeg maar. We konden het goed vinden en spraken vooral over het gezin en over alles behalve zaken. Uiteraard ging ik wel de deur uit met een stapel vacatures. Want je doet sales, of je doet het niet. Toen hij even de kamer uit liep, stuurde ik Cynthia een berichtje: *Vind je Kik een leuke naam? Waarop er vrij snel een antwoord terugkwam: Ja, leuk!*

Kick kwam weer terug zijn kantoor in. Niet wetend dat ons tweede kind zojuist naar hem vernoemd was. We hebben Kick natuurlijk een geboortekaartje gestuurd.